

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 22 серпня 1985 року

№ 101 (3608).

Ціна 2 коп.

З трудовою
перемогою,
тваринники
Кіровоградщини!

Центральний Комітет КіПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, розглянувши підсумки Всесоюзного соціалістичного змагання союзних і автономних республік, країн, областей, автономних округів, районів, колективів колгоспів, радгоспів, міжгосподарських та інших підприємств за успішне проведення зимових робіт, збільшення виробництва і заготовки продуктів тваринництва в зимовий період 1984/85 року, визнали переможцями і оголосили Почесними Героями ЦК КіПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ:

ПО КІРОВОГРАДСЬКІЙ ОБЛАСТІ

1. Кіровоградська область.
2. Гайворонський район.
3. Колгосп імені Ф. Е. Дзержинського, Компаніївський район.
4. Орден Трудового Червоного Прапора колгосп «Зоря комунізму», Новоархангельський район.
5. Колгосп імені Г. І. Котовського, Світловодський район.
6. Маловисківське міжгосподарське підприємство по відгодівлі худоби, Маловисківський район.
7. Новоукраїнське міжгосподарське підприємство по відгодівлі худоби, Новоукраїнський район.
8. Радгосп «Третій вирішальний», Новгородківський район.
9. Буряковрадгосп Сальківського цукрового комбінату, Гайворонський район.

К ВІТАМИ, радісними усмішками, міцними потисками рук зустрічали кіровоградці Героя Радянського Союзу капітана Валерія Гринчука.

Після довгого лінування Герой приїхав у рідне село Чемерпіль, що в Гайворонському районі, його гаряче зустрічали земляки.

І ось зустріч в Кіровограді. Сотні юнаків і дівчат, трудівників заводу «Гідросила», куди завітав Валерій Іванович, тепліми оплесками вітали відважного офіцера Радянських Збройних Сил.

— Я дуже радий зустрічі на рідній землі, — сказав він виступаючи. — Ніщо так не збагачує людину, як повернення додому. Вона коротка, ця розповідь про своє ще зовсім коротке життя. Але тут дійсно той випадок, коли справа не в тому, скільки ти прожив, а саме як прожив. Капітану Гринчуку є що розказати.

По закінченні десятиріччя навчався у Київському вищому командному двічі Червонопрапорному загальновійськовому училищі імені М. В. Фрунзе.

Потім служба у Далекосхідному військовому окрузі, де командував взводом, ротой.

А з жовтня 1983 р. — обмежений контингент радянських військ в Афганістані. Тут і здійснив подвиг, за який Батьківщина удостоїла його високого звання Героя Радянського Союзу.

На зустрічі Валерія вітали секретар комітету комсомолу заводу Микола Цигульський, секретар комсомольської організації механоскладального цеху

ЗУСТРІЧ З ГЕРОЄМ

№ 2 Галина Лавриченко, інші товариші. Герою були вручені квіти.

Теплою була також зустріч в обкомі комсомолу. Герою було вручено свідоцтво про занесення його імені в Книгу пошани обласної комсомольської організації. На зустрічі був присутній завідувачий відділом пропаганди й агітації обкому Компартії України І. П. Оліфіренко.

Відпустка у Героя закінчується. Незабаром він відбуде на службу: капітан одержав призначення в своє рідне училище. Такий офіцер стане добрим наставником і прикладом для курсантів.

Г. КОРЕНКО.

РЕПОРТЕР

Поле артилериста Онищенка

Сержант - артилерист Григорій Онищенко особливо відзначився під час визвольних боїв за Київ. Він разом зі своїми бойовими друзями одним з перших переправився на правий берег і допоміг передовим підрозділам розширити плацдарм. Тоді відважний артилерист відбив чотири ворожих атаки. На його рахунок було більше 160 знижених фашистів. 8 кулеметних гнізд, дві гармати, 6 автомашин, 8 розстріляних спостережних пунктів. 16 жовтня 1943 року він був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Після війни Григорій Харлампович працював у рідному селі, очолював місцевий колгосп...

Не стало Героя. Але пам'ять про нього не гасне в серцях односельчан. Є в радгоспі «П'ятихатський» лан, який названо полем Героя Радянського Союзу Г. Х. Онищенка. А навколо нього красуються лісосмуги, що посадив перед війною відважний артилерист, котрий тоді очолював бригаду по лісонасадженню в артілі «Нованива» і був учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

На полі Г. Онищенка працює тепер ланка Миколи Грищенка. Вона виростила тут урожай гібридної кукурудзи сорту «краснодарський»: на кожному з 200 гектарів буде більше 18 центнерів зерна — так визначила авторитетна комісія, яка цими днями завітала на поле Героя. Заслуга в цьому самого ланкового і його вірних помічників — механізаторів В. Матієнка, Х. Валієва, В. Сасенка, В. Циганка, Ф. Жави. Працювали вони за себе і за героя - земляка, котрого в дні підготовки до святкування 40-річчя Великої Перемоги зарахували в колектив своєї ланки.

Чекають новосілі

У селі Синьках Ульяновського району росте новий житловий масив — тут за кошти місцевого колгоспу «Родина» споруджується більше 30 будинків — для молодих сімей, спеціалістів господарства, сільських вчителів. До житлового масиву прокладається теплотраса. Крім житла в обійсті новосілі будуть приміщення для розведення птиці, худоби, збереження овочів і фруктів. Упорядковуються присадибні ділянки.

Ростуть приштудування новобудов і у селі Грушці. Спеціальна бригада закінчила асфальтувати центральні вулиці, а тепер роботи ведуться у найбільш віддалених кутках села. Навіть до вдовині хатини, що стоїть на безлюдній ділянці, буде заасфальтована вулиця.

У районі заплановано спорудити 232 будинки. 182 з них — за кошти колгоспів.

(Наш кор.)

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ЗАВДАННЯ НОМЕР ОДИН

Під цією рубрикою традиційними стали публікації про наслідки критичних виступів. Сьогодні ми дещо відступимо від традиції. У проблемному виступі «В СИНАХ ЧИ ПАСИНКАХ» заступника директора з навчально-виховної роботи Кіровоградського профтехучилища № 6 М. Г. Будака, надрукованому у «Молодому комуністі» 8 ЧЕРВНЯ 1985 РОКУ під рубрикою «П'ятирічка і ми. Розмова з молодим сучасником», йшлося про недоліки шефства заводу «Гідросила» над своїм базовим навчальним закладом. Проблема підготовки кваліфікованих кадрів для сучасного виробництва у зв'язку з прискоренням науково-технічного прогресу, реконструкцією підприємств, інтенсифікацією економіки надзвичайно актуальна сьогодні.

Важливість розпочатої розмови про проблеми шефства — незаперечна. Але минулого разу було вислухано одну сторону — підшефних. Сьогодні на критику відповідають шефи — заступник головного інженера заводу «Гідросила» І. С. КОРЕЦЬКИЙ та секретар комітету комсомолу М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ. Їм слово.

Загальновідомо, що основним джерелом поповнення нашої промисловості кваліфікованими кадрами є професійно-технічні училища. І не секрет: приплив молоді в ПТУ останнім часом зростає, що позитивно впливає на ви-

кріпленню базове професійно-технічне училище № 6 (Наказ № 110 від 22.04.1981 Держкомітету УРСР профтехосвіти).

Справедливо було вказано на поверховий характер шефських зв'язків, недостатньо тісний контакт між громадськими організаціями заводу і училища, а також комітетів комсомолу.

Правильно наголошувалося, що моральна підготовка майбутнього робітника не менш важлива, ніж професійна. Справді суттєво, щоб з перших днів наші підшефні відчували себе заводчанами. Але — і спільні проведення виховних заходів, вечорні відпочинки, робота в підшефному колгоспі і на суботниках, залучення учнів до вирішення проблем підприємства, а виробничників — до вирішення проблем навчального закладу.

Звичайно, одним із головних моментів професійної підготовки є виробнича практика. Протягом трьох місяців учень підлягає штатному розкладу заводу. Нарікання керівництва училища справедливо, але тут і ми б хотіли висловити свої зауваження. За два — три місяці до початку практики керівництво училища повинно представити заводіві графік виходу на практику груп відповідно їх кількості і спеціальності, а вже тоді завод визначає робочі місця, бригади, наставників. Учильще ж цього правилу не дотримується. Те ж саме можна сказати і про договір на прохождение практики. Нерідко він надходить з училища майже в день виходу учнів на практику, що створює первозначну метушню, а нерідко і можливість своєчасного забезпечення роботою.

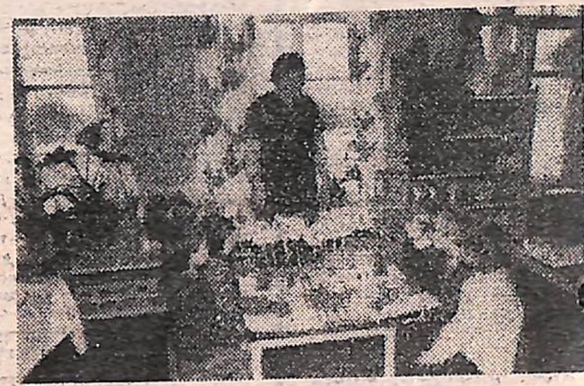
Учні профтехучилища, направлені у ремонтні бригади служб механіка, енергетики, одержують заробітну плату почасово по тарифу відрадики 1-го розряду. Відповідна сума фонду заробітної плати планується бригадами окремим і виділяється додатково, тому матеріальна зацікавленість не може бути перешкодою з боку колективів для зарахування практикантів у бригади. Для випускників ПТУ інструментальних профе-

сій та молодих робітників зі стажем роботи інструментальника до одного року введена з 1984 року спеціальна система стимулювання із фонду матеріального заохочення. Учням, які працюють у бригадах з відрадиною оплатою праці, оплата проводиться нарівні з робітниками заводу.

Згідно положення про базове підприємство ПТУ (постанова Ради Міністрів СРСР від 22.02.85 року) завод передбачив у планах економічного і соціального розвитку і в колективному договорі заходи по зміцненню матеріально-технічної бази училища, проведення в ньому ремонту і заміни обладнання. Зараз ведеться будівництво нового комплексу з навчальним корпусом, майстернями, гуртожитком, їдальнею, спортивними спорудженнями. Введення його в дію передбачено на 1987 рік.

Для ліквідування недоліків, про які йшлося, керівництво базового училища і підприємства спільно розробили заходи на 1985 — 1990 роки по основних напрямках роботи по підготовці й вихованню кадрів для заводу.

ФОТО А. ШЕВЧЕНКА
| С. ФЕЕНЕНКА.

В. МАЗАНИЙ,
Кор. РАТАУ.

— Факти, наведені в скарзі, мали місце. Після профілактичного ремонту вода згідно графіку подається з нормальним тиском.

ХТО НАВЧИТЬ ПЛАВАТИ?

Сотні хлопчиків і дівчаток відпочивають в оздоровчих таборах шкіл Онуфріївського району. З великим задоволенням проводять вони вільний час на добре обладнаних спортивних майданчиках, на берегах річок і ставків. З радістю багатьох посилають своїх дітей на оздоровчі майданчики, сподівуючись, що через певний час вони повернуться додому фізично загартованими, бадьорими.

Цього року установлення переведення учнів до 5-класу лише після здачі заліку з плавання. Отож я з комсомольцями, — депутатами районної Ради народних депутатів — вирушив по школах району, щоб подивитись, як керівники навчальних закладів організовують оздоровчу роботу школярів, як реалізують основні положення про реформу школи.

Спочатку завітали у піонерський габір «Сонечко» Павлиської СШ. З усіх кінців подвір'я, з під зелених липових, клено-

вих, каштанових шаг повнялися дитячим багато-голоссям бадьорі, дзвінкі слова, сміх. На все селище лунав чудова музика акордеона. Це для дітей грає наш масовик табору Микола Григорович Богданов, а на спортивному полі проводить заняття вчитель фізкультури М. А. Федоров. Тут же Валя Федоренко, Віта Верхо-внишина, Галя Нестеренко, Катя Підлубна, Валч Найдено під керівництвом уважної, турботливої завідувачки оздоровчим майданчиком В. І. Бада-уки розучують цікаві ігри, танці. Ось і нас запросили в кося до танку. Та раптом засумував піонерський габір. Діти збіглися на галівину до дубової алеї, яку багато років тому посадили години учні Павлиської школи під керівництвом мудрого наставника, відомого вчителя Василя Олександровича Сухомлиньського, в пам'ять тих земляків, які не повернулися з фронтів Великої Вітчизняної війни. Під пишними зеленими кронами дерев,

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ

діти розселилися біля вете-рана війни А. А. Самко-ва і уважно слухали про тяжкі бої з ворогом у ті суворі роки. Ветеран роз-повів, як багатьох в грізному 1943-у штурму-вали Дніпро - Славутич і як серед стогучих хвиль тяжко доводилось тим воїнам, хто погано пла-вав.

Мене, як голову соці-ально - культурної комі-сії районної Ради народ-них депутатів, більше всього цікавило, як же в піонерських таборах цьо-го року організована ро-бота на березі річки, як там навчають дітей пла-ванню?

Педагоги вміло викорис-тали перші травневі і червневі погоди сонячні дні. Ім активно допомог-ли вчителі - комсомольці М. Р. Цюна, О. В. Пен-нер, учні старших класів. А тому багато наших ма-люків швидко навчилися триматися на воді. Ціка-во було дивитись, як вони

з задоволенням плавали, пірнали, хлюпались. Деся-тирічний Миколка Підліс-ний випередив своїх това-ришів у залпіві.

Запитаємо:

— Хто тебе навчив пла-вати?

— Вчитель! Іван Федо-рович.

І шубовсь знову у во-ду... Були ми і в Камбу-р-лі, Кудево-лі, Дері-го-лі, Млику, Пізівці, Ус-пенці і в інших селах. Побачили, як оздоровлю-ються діти, як вчать плавати. Приємно, що в Кудево-лі, Пізівці, Ус-пенці підколективами проводиться певна робо-та з цих питань. Але ще в багатьох школах райо-ну ними практично не зай-маються.

Самому вчителю фіз-виховання практично не під силу навчити своїх підопічних триматися на воді. Тому настав час і нам, керівникам шкіл, над-цим серйозно подумати і до цієї важливої справи віднести по - державно-му, підключити на допо-могу всіх молодих педа-гогів, які уміють добре плавати. І годі, запевнюю, — вода для дітей стане їхнім хорошим другом.

Г. НАСТАСЬВ,

директор Павлиської школи імені В. О. Су-хомлиньського. Онуфріївський район.

Документальне есе

Синьоокий Агейко бігав краще саду, що розки-с-лявся понад стрімким правим берегом річки. Ір-к-лий, раз по раз підтігав шлейку штанят-покоління і, схлипуючи, що його, «дзепелугу», не взяли на яр-марок у Стави-до чи до Сорочинців (а дурили ж!), щось вигукнув писливо, чого й на тім боці не розбе-реш, а то приставнув коло черешні, яка своїм роз-досним нонарем править йому і сусідським хлоп-чиськам за оригінальне сидище. Тут він зараз вмо-стився на кількадесят висоті і витягуватиме тон-ну шню, зоритиме у той бік, звідни, з-поміж балон та глибочин байраків, якими порізане немовби розоране глибочинним плугом, село на окремій кутки-висел-ни, доноситиметься торохтіння порожніх возів, на-ростає вионання господарів, лемент дівчор, що юр-мою доганяє рипучу навалюду, за якою, як густі дими, здіймаються клубища порохні. Дітлани напе-рейми хапаються за кінець розвори, хто встигас, ти-цяється на грабника й уявляє себе мало не на цар-ській бричці — так комфортно й м'яко. Чим побли-жче байрак Галасюківський, хлопці, як бджолиний рій, обсилюються з розвор, — вибігають напередок на горби і вилясують босоніж по заточених стежках, лише п'яти блискають. А далі... далі вози в'їжджають у подвір'я, чоловіки розп'ягають коней неспішно, розбирають заденки, полудрабки, і тоді беруться за своє діло хлопчики, яким по дванадцять—тринад-цять років.

Агейко, син Марка Койди, ще до того сидів би на то-му прегарному саморобному сидінні-крісечку на ви-сокій і розлогій, намов розчакнутий вітром спеціаль-но для нього, черешні, коли б не викинули сусідський Миколка та Івася.

— Ага, ми бачили велику макітру, Свороба старий липив от-та-ну-у... — Малий накреслив у повітрі коло, що торнулося невидимим облучем землі біля його ніг і було повище нього аж на витягнуті руки.

— Не бреші. — нагнувся з черешні Агейко і мало не бабахнувся. — Таких не роблять... Де їх випали-ти?.. Маш таку величезну пичу?.. Хей!.. А от, як мене раз взяли на ярмарок, ти знаєш... знаєш, як там ці-наво?.. Ще далеко до того села, а дітиська бікати, ве-рещать та викрикують: «Цвітненці їдуть!.. Горшніолі-пи!.. Макітрачі!..»

...Минав час і Агей тани дідждав того весняного дня, коли люди, упоравшись з засівними роботами, виносили з комор, з-під ліжок припасений восени та ще теплий з горнів посуд, розкладали товар посеред розмороженого дням подір'я і вибирали, чи нема по-трісного, скособоного, надщербленого. Паунали на возі в соломі, накривали зверху. Вирушали у до-рогу віз за возом під вечір, як сладе спена, або опів-ночі, як була світла ніч, аби ще досвід сонця прибу-ти на ярмаркову площу та застояти вигідніше міс-це — при в'їзді. Вантажили вози усім, що лише мож-на було викрутити та вилягати з цвітненської глини, яка, за словами приїжджого люду, і тримала на сві-ті малоземельного селянина. Глечини і миски, замй-нашки і горшки, казанки і баклаги, ринни і кухлики, пасічники і гусятники, поросятники і рибники, ба-ранці і підсвічники... — якого тільки добра і краси не розвозили у Переяслав, Яготин, на Черкашину, Одещину, Миколаїшину, до Херсона та Молдавії.

Можна собі тільки уявити той здвиг-день, коли во-зи поперебрджували місцями, що й нікуди проїти; коні похрумкують обрік, чути пофурнування була-них, наштамків, сивих та вороних. Один, червоно-лиций чоловік, підніс середньої величини макітрину вище голови, приказав: «А беріть-но, бо, рахуйте, що задарма... А дзвінка ж, а кріпкенька... А мако-гін сам мак тре...» Другий, вилицюватий, худий та двожелезний, як мотило, не почувши образи на свою адресу («Тинва ті цвітненська!..»), весь час ризаком витирав спітніле чоло, горлявни, ніби за-ринаючи пельну сусідів: «Швири, швири, малі горшечки, по літрі, дешевенькі... Кому биничини, бинці (і тут же, розправляючись на возі на весь зріст, майстерно покручував глемом із ручного зверху, немовби у поливній баньці) — носити воду у жнива на поле... Кому великі макітри на чо-тири відра води, горшки на два відра... Можна ви-орати й шуну...» Третій вмоствився верхи на коні, ніби насноку, подає тучнувате тіло вперед, до гриви й, тримаючи в своїй руці баранця, розфарбованого на зеленувато-синього, а в другій довгошиного глена, силкувало - деренчливо притакує: «Такого видива лише уздрите на моїм возі... З такою посуд-ни кияз та царі винце дудили... Так, так...». Ще якийсь, як циркач винотив велику миску на дорогу, скаче по ній та запитливо зазирає мужиків на диво-гляд: «Ану, хто розтрощить ногами, га?.. Даю за-дурно, навбїрі!..»

Коло горшнів, іншого різного череп'я юрмлять-ся жінки, снують чоловіки, поцінують дівчора. Та продають лише чоловіки, видають, так здавна заве-дено: поважна це робота торгувати, і сюди, де по-тєленьке копія, спідничницям засє.

Агей ходить між возами, вибірує очима красу, як молодий лошак кашну на ранньому вигоні, у підберезжі. Коли господар повернеться до нього спиною, помачує горшки або миску, ніби відчуває, де стінки товстіші, де форма понатіша чи округлі-ша, а вушко «прив'язане» міцно. Ще він очима немовби перебирає пелюсточки квіток на отих жов-тобоких макітрах. Бачив листочки, квітки на підва-зонниках, а макітри ніхто не розмальовував, при-наймні, у його Цвітному, А тутечки... Приступив до воза та й вкусив: «Дядьку, чуєте, дядьку, а ви не з Цвітного?!! Хочете, я вгадаю (той витягнув лівим кутником вуст хизувату усмішку — не вгадаєш, ма-ли)? Ви з... Любомирівки (холодно мовчав дядько)... Ні, з Табурища (не зреагував той)... з Іванівки (не поворухнувся)... Ви з Вищих Верещак (сипнувся нер-вово чоловік і замахнувся на доїдлого хлопчу-гана)... Ви не продасте свої макітри, бо вони негар-ні!..»

Ще б слово, засів би той хлопці нінцем батога так, що довгенько би слиний лити, але, як шастя, Агей підскачав і язичок батіжка з грюма гудинами скубнув вершок дороги, аж занурився порох-ути.

...Стояв, як журавель то на одній нозі, то на дру-гій. Здавалося, усе вже бачив, облизав поміж роза-ми. І тепер позирав до величезного жовтавого колору горшника, по боках якого на стеблах пше-ниці розквітало синє яблуневе пелюста. Любувався витворами тата і водночас гадав: де бачив зобачи-синій нит яблунь?..

* штука — міра на 100 літрів води.

(Далі буде)

Допитливі американці в Африці

ФЕЙЛЕТОН

Працівник ЦРУ: «Наш директор Тернер лік-відував вісімсот «робочих місць», коли зайняв сій пост. Тенер ми не можемо вести спостере-ження за тим, що відбувається у віддалених кутках Землі. У нас лише один агент на всю Африку».

Ці слова з фейлетону, який я прочитав в одному з американських журналів кілька років тому. За цей час директором ЦРУ стає Уільям Кейсі, близький приятель президента Рей-гана, а на днях, як я зрозу-мів, було викрито черго-вого агента ЦРУ в Африці, який працював у Гані. Я був так збентожений цим, що зразу подзвонив у від-діл за язику ЦРУ з громад-ськістю і висловив свої співчуття. Яким же було моє здивування, коли я по-чув запевнення, що такий стопроцентний америка-нець, як я — мене прийня-ли саме за нього — може бути спокійним. «Ніколи ще ЦРУ не мало стільки аген-тів у Африці і не діяло так широко, як зараз!» — була відповідь.

— Ганські власті заявля-ють, — сказав я, — що во-ни викрили цілу шпигунсь-ку мережу. — Це, звичай-но, веревки?

— Цілком правильно, — підтвердив балакуний спі-робітник ЦРУ. — Наше ві-домство ніколи не втручає-ться у внутрішні справи ін-ших держав.

— Тоді кого ж заарешту-вали в Гані?

— Групу наших людей, які були не в міру допит-ливі. Тут нема нічого про-тизаконного.

— Так, звичайно. Але, ви говорите, що ЦРУ діє так широко...

— Бачите, допитливість властива людині. І ЦРУ, по-важає свободу особи, ство-рює найсприятливіші умо-ви, щоб американці могли задовольнити свою допит-ливість.

— І такі можливості зараз

є в усіх африканських краї-нах?

— У всіх без винятку. При чому наші люди ма-ють саме найновіше устат-кування. Вам захотілось дізнатися, якими нозинами обмінюються по телефону два політики? Будь ласка, підслуховуючі апарати. Вам цікаво, що відбувається за стінами президентсько-го особняка. Будь ласка, спеціальні прибори. Вам хотілось б придбати для своєї колекції оригінали чи фотокопії цінних доку-ментів? Ми вам даємо аванс для оплати дружніх послуг якого-небудь клер-ка.

— Дякую за подробиці. А як щодо... «рицарів пла-ща і кинжала»...

— О, в нас працюють та-кі артисти, що просто не можуть обійтися без мас-караду. Плащ, кинжал, без-шумний пістолет, удавочки, маска на обличчя і таке по-добне — все атрибути до-питливого американця. Як-що ви захочете одержати їх, необхідно тільки під-писати контракт.

— Злі голоси кажуть, що в ЦРУ багато майстрів брудних справ...

— Це прибиральники...

— ...мокрих справ...

— Це водопровідники...

— ...і навіть професійних

авиць.

— Тільки не це. Чиста випадковість, якщо на го-лову якого-небудь діяча, критикуючого політику Америки, падає цеглина, або з ним що-небудь трап-ляється.

— А змови і військові перевороты? Кажуть, що в них завжди змішані аген-ти ЦРУ?

— Перебільшення. Прос-то завжди, коли готується щось цікаве, наші люди тут як тут. Винна всьому допитливість.

— Ганська преса пише, що агенти ЦРУ збирали відомості політичного ха-рактеру...

— Це наукові співробіт-ники, які шукають матері-яли для своїх дисертацій.

— ...економічного...

— А це бізнесмени, які прагнуть вкласти свої капі-тали з вигодою для афри-канців.

— ...і військового харак-теру.

— Це мисливці. Узявте, що ви поїхали на сафа-рі, а у вас скінчилися пат-рони. Повинні ж ви знати, в яку найближчу військову частину можете звернутися, і чи є там патрони відпо-відного калібру. У нас ба

гато спеціалістів самих рі-зних запічних професій, і вони можуть надати будь-яку допомогу.

— Я якраз вилітаю в Аф-рику для поповнення своєї колекції тропічних метели-ків.

— Чудова ідея! Не змо-гли б ви назвати країну? Як? Дякую. Послуга за послугу: нас дуже цікавить де-що в цій країні і, якщо вам пощастить поцікавитись, ми вам щиро оплатимо ваші витрати. Так, зайдіть до нас завтра, ми підготуємо посилочку для нашої супер-допитливої людини, що працює під «дахом» посо-льства США у цій країні. Ії терміново знадобились для таємних операцій... ах, вибачте, наукових дослід-жень, пара важких цеглин.

Н. СОЛОГУБ.
(АПН).

США. Більше 300 чоловік потерпіло у результаті ви-тону газу на хімічному заводі «Юніон кар-байд» в м. Інстітют (штат Західна Вірджинія). Причиною аварії стала несправність вентилів на трубопроводі для перекачування газу, до складу якого входили похідні високотоксичні речовини метилізоціанід, що згубило 2500 чоловік під час катастрофи на заводі цього ж концерну у індійському місті Бхопал в грудні минуло-го року. Вирвавшись із трубопроводу, густа хмара удушливого газу накрила місто. Протягом кількох го-дин всі його жителі змушені були залишатися в буди-нах із наглухо зачиненими вікнами й дверима. Це 62-й вибух токсичного газу на заводах «Юніон карбайд» за останні п'ять років.

На знімку: під час надання першої допомоги по-терпілим.

Телефото Рейтер — ТАРС.

**Зараз мокро,
хай підмерзне.**

**Уже спека?—
Пройде дощ.**

ЩО ТАКЕ СПОРТ?

Одні відповідають:
— Це — добра справа для розваг, для підняття настрою і намопичення ба-
дьюрості.

Інші своє:

— Зі спортом дружити —
довго жити.

Треті:

— Спорт — справа сер-
йозна. Це — ігри, але не
іграшки.

З усім цим згоден голова
Голованівського райспорт-
комітету Микола Дмитрович
Паламарчук, котрий твердо
знає, що успіх у спорті пе-
редусім починається від ма-
совості. Щоправда в цьому
напрямі він поки що не мо-
же зробити визначення.

Запитали Миколу Дмитро-
вича восени:

— Чому не влаштовують-
ся старту ГПО в колектив-
вах фізкультури?

— А хай трішки підмерз-
не. Бо всюди багнюка.

Підмерзло.

— Чого в Грозькому, Єми-
лівці, Красногірці, Крутень-
кому, Журавинці, Клено-
му навіть у вихідні на спор-
тивних майданчиках тиша?

— Та дуже холодно на-
дворі. Рукавичі і чохли на
ноги не вистачає. Почнемо,
коли розвесніється.

Розвеснілося.

— Це вже час побігати,
пострибати, рекорди вста-
новити, — знову радять
Паламарчуку.

Спробували побігати. Не
дуже біжить, бо не виста-
чає духу. Ноги підломлю-
ються, серце вирибує — бо
дуже раптово чурунуло.

Звісно, без тренування, тож
перестали знову бігати.

— Почнемо з літа. Добре
просохне, травичка виросте.
Тоді вже буде рекорд.

Настало літо.

— Де і коли щось масове
та помітне влаштовано? —
телефонують з облспортко-
мітету.

— У Побузькому. На ніке-
левому заводі Там і клуб
любителів бігу, там і бо-
ротьба самбо, там і велоси-
пед.

— А хто в збірних райо-
ну?

— Як «хто»? Вони, побу-
зьці.

— А ще хто?

— Більше ніхто. Бо у се-
лах німає. І дуже до-
щить. А в Побузькому все
застелене асфальтом та гу-
мово-бітумним килимом.

— А в Голованівську?

— А в Голованівську —
тече.

Приїхали в Голованівськ.
Почали шукати стадіон. З
першої спроби не вдалося
побачити його. Дехто гово-
рив, що його зовсім не-
має, бо вже двадцять один
рік і три тижні точаться ба-
лачки про його будівництво.
Але товариші з облспортко-
мітету достеменно знали,
що невеликий стадіончик
тут таки є. І коли зробили
глибшу розвідку, то натра-
пили на те місце, де колись

хтось бігав і стрибав, бо в
отакенному бур'яні знайшли
шнурок від кедів і кусок
футбольного м'яча.

— Що це воно за фут-
больне поле? — запитали
Миколу Дмитровича.

— Та такий собі клаптик
землі, де пасуться гусаки і
кози. Діди нинішні зайняті
роботою на городах, то не-
має кому вивести.

— А що про це говорить
райком комсомолу?

— Райком комсомолу на
спортивних маніпулах.

— А як раптом негайно
треба буде виставити коман-
ду на обласні змагання?

— Так у нас є Побузьке.
Дамо телеграму. Раз — і
будь-яка збірна буде.

— Як же тоді з масовіс-
тю?

— Та це вже хай трішки
перестане дощити і пекти.
Розмова, як чуємо, пред-
метна.

Про неї почули навіть
сусіди з Ульяновського райо-
ну, які наслідують при-
клади голованівців, хоч і
випередили їх, бо мають
немає зразкових спортив-
них баз. Тільки інколи за-
бувають, як ті бази вино-
ристовувати. Клич кинули:

«Будівництво нових і вино-
ристання наявних спортив-
них споруд — справа ком-
сомольська». Кинули. Та не
докинули. І що це саме так,
свідчить останній рейд в
один з кращих колективів

фізкультури — в колгосп
імені Фрунзе. Інструкто-
ром по спорті тут працює
Микола Ішук Берущий.

Кмітливий, завзятий моло-
дий чоловік. Футболіст з
нього гарний і хлопців на-
вчав вигравати призи. Ло-
зувати в лідерах серед
гандболістів, волейболістів
району. З багатоборства
ГПО відзначились на облас-
ному турнірі. Та ось Мико-
ла Петрович поїхав на се-
сію в педінститут (він за-
очно навчається на фа-
культеті фізвиховання).

І одразу на стадіоні настала
тиша. Бо секретар коміте-
ту комсомолу Микола Скур-
тул вважає, що спорт, то
не його справа. Повернув-
ся Ішук з сесії. Два дні не
з'явився вдома — косив
бур'ян на стадіоні. І виго-
нив гусей та кіз, які відчу-
вали тут себе справжніми
господарями. бо вже звикли
до пасовиська. Поки виго-
тав інструктор траву, то не
помітив як до нього набли-
жались члени рейдової
бригади і зникливі чоло-
віки.

— Не могли ви почекати
ще хоч деньок, бо я не мо-
жу сам встигнути — ссє
хазі бур'яну в тирі і за
ним.

— А як же комсомольці
на чолі з Скуртулом. Де
старшокласники і молоді
вчителі?

— Скуртул тепер поміч-
ником комбайнера.

— А члени комітету ком-
сомолу?

— Як? Де? Коли? З ним?

А в райкомі комсомолу ви-
никла знову нова балачка:

— Чи правильно, що сен-
ретарі комсомольських ор-
ганізацій сідають влітку за
кермо комбайна? А чому
цього не роблять голови
колгоспів?

— Правильно. Яншо,
звісно, не вистачає надії.
Он молоді вчителі Грозько-
вської середньої школи Ва-
лерій Носков та Григорій
Червонішук щоразу живують
і навіть на рекорд
йдуть.

— Так це ж під час від-
пустки. А в Скуртула ж її
немає. В полі він колгосп
може й виручас. Та своїх
же прямих обов'язків не ви-
конує. Хлопці і дівчата вже
Ішука просять, щоб в бу-
динку культури влаштував
лечір відпочинку. Але один
Ішук не може гору зверну-
ти. Це хіба що на стадіоні
він виконав десять норм,
косючи самотужки бур'яни.
І йому за це аплодували з
трибун сільські комсомоль-
ці, спостерігаючи за рекорд-
ним косінням.

— Треба ще подумати.
Може й справді про спор-
тивно-засову роботу має
дбати комітет комсомолу.

І поки що думають. Ішук
же гонить гусей та кіз. А
бур'ян в тирі росте. І за
стадіоном теж...

ПОВЕРНУЛАСЬ рейдова в
Кіровоград. Почали ана-
лізувати, де недоробив рай-
спорткомітет, а де райком
комсомолу і ще міркували,
чому влітку настав спад а
роботі колективів фізкуль-
тури. Хоч мала наступити
активізація. Більшість фіз-
культурних працівників ма-
ли «алібі».

— Бо немає стадіонів. Не-
має коштів на будівництво.
Хіба що великі підприєм-
ства можуть показати при-
клад. Скажімо, завод «Гі-
дросил», де більше 1200
комсомольців.

І тоді здивувались і зра-
діли голованівці:

— А що, це підприємство
немає справді стадіону?

— Навіть зничайного іро-
вого майданчика. Мали аг-
регати спортзал, та його
в них забрали для гімнастів
«Авангарду». І тепер на
«Гідросилі» чекають, коли
почнуть будівництво завод-
радіовиробів та виробниче
об'єднання «Дружмаш», різ-
ні трести і комбінати, фаб-
рики.

— То й нам можна поче-
кати, — весело сказали
голованівці.

— Якщо такі титани жи-
вуть на позичках, то й ми
якось перебіємо. Виру-
чить Побузьке. Там є кілька
десятих запозятих хлопців
і дівчат, за яких ми будемо
уболівати всім районом. А
от хто уболіватиме за 1200
комсомольців «Гідросилу»,
які давно уже мали силасти
залізні з фізичної та військо-
вої-технічної підготовки?

Комсомольський ватажок
агрегатників Микола Ци-
гульський знає точно, що
цього не можна зробити й
на дахах новітніх заводсь-
ких цехів. Тож він сумно
відповідає Миколі Ішуку та
Миколі Паламарчуку:

— Вам хоч косовицею є
де займатись. А тут паперів
набірає скільки, що ви-
ще них не сючеш. Хоч не-
хоч, а треба писати: «Заліз-
зано. Всі значивці».

М. КРОКУН.

ловградської «Зорі», черні-
вецької «Буковини» і терно-
пільської «Ниви», але в них
краша різниця забитих і
пропущених м'ячів, а в
«Зірці» розрив мінімальний
— 36—35.

Турнірну таблицю очо-
лює сімферопольська «Тав-
рія» — 42 очка, а замикає
керченська «Океан» — 28.

Завтра «Зірка» приймає
«Закарпаття».

А ЯК ВДОМА?

ла в Одесі місцевим армі-
ям І-3. Після цього матчу
вона перемістилась на оди-
надцяте місце в турнірній
таблиці — в неї 31 очко.
Такий же здобуток ще в
трьох команд — вороши-

Як ми уже повідомляли,
кіровоградська «Зірка» в
передньому турі програ-

У СВІТІ ЦІКАВОГО

Зоопарк...

у шкатулці

У шухляді письмового
столи вільно вміщується
незвичайний зоопарк, зі-
бралий учнем з Донець-
ка Віталієм Маркіним.
Тут мирно живуть звірі,

птахи, риби з усієї земної
кулі.

Секрет миролюбності
африканських левів і ав-
стралійських кенгуру,
океанських акул і прісно-
водних форелей у тому,
що всі вони зображені на
монетах різних країн. А
разом складають нумізма-
тичну колекцію. З гордіс-
тю показує Віталій канад-
ські монети із зображен-
ням бобрів та оленів, ін-

дійські, на яких вибито
контури левів, ліванські
— з викарбуваними на
них силуетами кіз.
Інтерес до колекціонер-
ства прищепив хлопцю йо-
го батько — Станіслав
Семенович, гірник за про-
фесією. У школі хлопчику
не давалася зоологія. То-
ді й подірував Станіслав
Семенович Віталію перші
незвичайні монети.
(РАТАУ).

Кмітливий музикант.

Фото В. ГРИБА.

З МІШКА ГУМОРЕСОК

Мандрівка

без

повернення

До голови завкому звер-
тається молода жінка:

— У вас путівки на най-
віддаленішу планету є?

— На Альфа-Зета остан-
ня лишилася. Дві тисячі
карбованців.

Жінка лічить гроші і по-
дає їх голові завкому.

— Але ж тут лише по-
ловина. Я ж вам сказав,
що путівка коштує...

— Знаю, знаю, — у
свою чергу дивується
жінка, — але мені лише
туди...

— Без повернення?

— Саме так. Може хоч
тоді атсчу від отієї три-
клятої домашньої кухні!..
Іван КУЛИК.

ВІСІВКИ

ТВЕРЕЗІ ДУМКИ

■ У того, хто горілку
хлище, в кишенях вітер
свінчить.

■ Про те, що Земля
крутиться, п'яницям тлу-
мачити не варто.

■ Нерідко з «Хвилини»
повертаються через 15 діб.

■ Парадокс: пішов на
стадіон, а повернувся з ві-
тверезинка.

■ Підмоштити репутацію
можна й сухим вином.

Борис СЛЮСАР.
м. Світловодськ.

Юнаки і дівчата!

Триває передплата на періодичні
видання.
Не забудьте передплатити свою
газету

МОЛОДИЙ КОМУНАР

В. о. редактора В. АФАНАСІЄНКО.

Кіровоградське середнє професійно - технічне училище № 8

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1985—1986 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На навчання строком 3
роки приймають юнаків
та дівчат що мають осні-
ту за 8 класів. Учні набу-
вають спеціальностей:

муляра-монтажника ста-
левих і залізобетонних
конструкцій, електрозвар-
ника;

столяра будівельного;
малюра-штукатур;
штукатур, ліцюваль-
ника-плитовника;

слюсаря-сантехніка, га-
возварника;

електромонтажника по
освітленню і електрооблад-
нанню;

електрогазоварника;
малюра по художньому
опорядкуванню;

столяра-верстатника.

Училище готує молодих
робітників для системи
обліжкогоспбуду.

По закінченні навчання
учні здобувають середню
освіт

Учні забезпечують гур-
тожитком парадним і ро-
бочим одягом. 4-разовим
харчуванням підручника-
ми. Під час виробничої
практики вони одержують
50 процентів від заробле-
ної суми

Час навчання в училищі
зараховується до трудово-
го стажу.

Учням, зарахованим на
навчання на спеціальності
муляра-монтажника, електро-
зварника виплачується сти-
пендія в розмірі 25 карбо-
ванців на місяць

Випускники - відмінники
мають право вступити до
вишніх та середніх на-
вчальних закладів на
пільгових умовах

Юнаки до закінчення
училища одержують влі-
сточки від призову до лав
Радянської Армії

Вступники подають такі
документи:

заяву із зазначенням ви-
браної спеціальності авто-
біографію, характеристи-
ку, свідоцтво про освіту

довідку з місця проживан-
ня та про склад сім'ї, ме-
дицинське повідк (форма
№ 086/у). 8 фотокартон
3x4 см

Початок занять — 1 ве-
ресня.

Адреса училища: 316050
м. Кіровоград, вул. Волно-
ва, 15. Тел. 3-15-32.

Іхати автобусом № 34
або тролейбусами №№ 2, 3
до зупинки «Обласна лі-
карня».

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-
відального секретаря — 2-46-87; відділів
комсомольського життя — 2-46-57; листів
і масової роботи — 2-45-36; пропаганди
— 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87;
військово-патріотичного виховання та
спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-
лошень — 2-56-65; коректорської —
3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить в вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
Кіровоград, вул. Гліни, 2.